

7. ДСТУ 3396.0-96. Технічний захист інформації. Основні положення. – Введено вперше; Чинний від 1997-01-01. – К.: Держстандарт України, 1997. – 15 с.
8. ДСТУ 3396.1-96. Технічний захист інформації. Порядок проведення робіт. – Введено вперше; Чинний від 1997-07-01. – К.: Держстандарт України, 1997. – 11 с.
9. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності, пов'язаної з розробленням, виробництвом, впровадженням, обслуговуванням, дослідженням ефективності систем і засобів технічного захисту інформації, наданням послуг у галузі технічного захисту інформації: наказ Департаменту спеціальних телекомунікаційних систем та захисту інформації Служби безпеки України від 29.12.2000 № 89/67, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 20.01.2001 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
10. Про затвердження Положення про дозвільний порядок проведення робіт з технічного захисту інформації для власних потреб: наказ Департаменту спеціальних телекомунікаційних систем та захисту інформації Служби безпеки України від 23.02.2002 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
11. Самохвалов Ю.Я. Організаційно-технічне забезпечення захисту інформації: [навч. посіб.] / Ю.Я. Самохвалов, В.О. Темніков, В.О. Хорошко; за ред. В.О. Хорошка. – К.: НАУ, 2002. – 207 с.
12. Северин Л.І. Правове забезпечення захисту інформації: навчальний посібник / Л.І. Северин, С.Л. Северин, А.В. Дудатьєв. – Вінниця: ВНТУ, 2004. – 145 с.

УДК 343.13 (477)

ПОДАТОК НА НЕРУХОМІСТЬ: ПРАВОВА ПРИРОДА ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОЯВИ

Покатаєва О.В., д.е.н., доцент

Класичний приватний університет

У статті досліджено спроби впровадження на території України податку на нерухомість. Визначено причини відхилення запропонованих проектів Законів з правового регулювання порядку нарахування та сплати вищевказаного податку. Встановлено ряд недоліків у запропонованих проектах нормативно-правових актів та надано рекомендації щодо їх усунення.

Ключові слова: податок на нерухомість, платники податку, об'єкт оподаткування, податкові пільги, ставки податку.

Покатаєва О.В. НАЛОГ НА НЕДВИЖИМОСТЬ: ПРАВОВАЯ ПРИРОДА И ПЕРСПЕКТИВЫ ПОЯВЛЕНИЯ / Классический приватный университет, Украина

В статье исследованы попытки внедрения на территории Украины налога на недвижимость. Определены причины отклонения предложенных проектов Законов по правовому регулированию порядка начисления и уплаты вышеуказанного налога. Установлен ряд недостатков в предложенных проектах нормативно-правовых актов и даны рекомендации по их устранению.

Ключевые слова: налог на недвижимость, плательщики налога, объект налогообложения, налоговые льготы, ставки налога.

Pokataeva O.V. TAX ON REAL ESTATE: LEGAL NATURE AND PROSPECTS OF APPEARANCE / Classical private university, Ukraine

The article attempts to study the introduction in Ukraine of property tax. Defined reasons for rejection of draft laws proposed law rules of calculation and payment of tax mentioned above. A number of deficiencies in the proposed draft regulations, and recommendations for their elimination.

Key words: property tax, the tax payer, the object of taxation, tax exemptions, tax rates.

Однією з найбільш актуальних проблем, що виникла в процесі розвитку в Україні ринкових відносин та інтегрування української економіки до світового ринку, є побудова ефективної податкової системи. Її вирішення повинно здійснюватись шляхом вивчення, аналізу і творчого

осмислення як існуючої в Україні законодавчої бази, так і накопиченого у світі досвіду в сфері оподаткування.

Створення нової законодавчої бази в сфері оподаткування повинно відображати традиції існуючої податкової системи та відповідати тенденціям розвитку податкових систем у світі. У свою чергу, в Україні необхідно сформулювати податкову політику, спрямовану на побудову стабільної та зрозумілої системи оподаткування, зменшення податкового тягара і забезпечення збалансованості інтересів держави та суб'єктів господарювання.

Одним із важливіших питань, що має вагоме значення для економічного розвитку України, адаптації національного законодавства до Європейських стандартів, є введення податку на нерухомість. Незважаючи на певні зауваження і застереження щодо можливих негативних наслідків подібного кроку, запровадження такого податку зможе вплинути на політику регулювання цін у сфері ринку нерухомості та зробити неможливими спекуляції на ньому. Податок на нерухомість здатний виконати функцію компенсаційного податку та стати додатковим джерелом збільшення надходжень до місцевих бюджетів. Крім того, податок на нерухомість потрібен для стимулювання розвитку нового будівництва, ремонту аварійних будівель і споруд, зносу не використовуваної нерухомості, економічного розвитку країни.

Вперше в українському законодавстві з'явилася поняття податку на нерухомість ще в 1991 році в Законі України «Про систему оподаткування», але дискусії з приводу його введення тривають і по сьогоднішній день, що природно не дозволяє набутити чинності Закону в частині стягнення на території України вищевказаного податку, у той час, як в багатьох державах, у тому числі й постсоціалістичних, податок на нерухомість дозволяє істотно поповнити бюджети всіх рівнів.

Популярність цього податку можна пояснити багатьма причинами. По-перше, світовий досвід показує: при використанні правильного підходу, податок на нерухомість є вагомою статтею доходної частини місцевих бюджетів. Він забезпечує до 95 % надходжень до місцевих бюджетів у Нідерландах, 81 % – у Канаді, 52 % – у Франції, від 10 % до 70 % – у США. За даними Світового Банку, податок на нерухомість у країнах з економікою, що розвивається, становить від 40 % до 80 % платежів до місцевих бюджетів [1].

По-друге, завжди можна чітко визначити об'єкт оподаткування, оскільки він має постійне місцезнаходження, його легко виявити та ідентифікувати. Об'єктом виступають земля, будівлі та споруди. Об'єкт оподаткування має певну стабільність, що сприяє тривалості існування податку та забезпечує безперешкодний доступ до нього фіскальних органів.

По-третє, достатньо легко встановити платника податку, яким є власник нерухомості, або його орендар (якщо це передбачено законодавством).

По-четверте, податок на нерухомість виконує не тільки фіскальну функцію, але й допомагає вирішувати ряд соціальних проблем, тобто скасовувати соціальну нерівність, перекладаючи зобов'язання зі сплати на більш заможних платників. Податок на нерухомість у країнах з ринковою економікою виконує роль податку з заможних завдяки розвиненій системі пільг соціально-незахищеним верствам населення.

Пропозиції щодо впровадження податку на нерухомість вносилися різними політичними партіями і мали певні особливості. Кабінетом Міністрів України уряду В.Ф. Януковича було розроблено Концепцію реформування податкової системи України, у якій було запропоновано впровадження податку на нерухоме майно, який, на думку прем'єра, повинен був стати важливим засобом зміцнення бази власних доходів місцевих бюджетів усіх рівнів. Для обґрунтування доцільності введення цього податку було проведено експеримент на прикладі Івано-Франківської та Луганської областей, де була змодельована спрощена форма оподаткування на основі дуже низьких ставок податку з квадратного метра площі будівель (0,1 грн. – з житлових та 2,9 грн. – з комерційних). Навіть за таких умов додаткові надходження до місцевих бюджетів склали близько 25 %. Базою оподаткування податку на нерухомість згідно з проведеним експериментом обрано оціночну вартість нерухомості, а ставки встановлювалися на мінімальному рівні (від 0,05 % до 0,1 %) з поступовим їх підвищенням. Для соціально вразливих верств населення та громадян, що не мають надлишку житла, було встановлено пільгові умови оподаткування [2].

Починаючи з 2008 року, розробляється ряд законопроектів щодо порядку справляння в Україні податку на нерухомість, перший з яких був запропонований народним депутатом України Павловським А.М. та передбачав віднесення до категорії платників податків фізичних, юридичних осіб та фізичних осіб–підприємців – власників нерухомого майна, що є об'єктом оподаткування (статті 2-3 [3]). Проект Закону України „Про податок на нерухоме майно (нерухомість)” передбачав, ставки податку (табл. 1), які встановлювалися у відсотках від встановленого прожиткового мінімуму на початок року за один квадратний метр сукупного розміру оподатковуваного майна, що належить фізичним та юридичним особам, фізичним особам – підприємцям.

Таблиця 1

Ставки податку на нерухоме майно (частина 2-3, статті 4 [4])

Ставки податку для фізичних осіб	Ставки податку для юридичних осіб
від 300 до 350 квадратних метрів – 0,5%	від 100 до 150 квадратних метрів – 1%
від 351 до 400 квадратних метрів – 1%	від 151 до 200 квадратних метрів – 2%
від 401 до 450 квадратних метрів – 2 %	від 201 до 250 квадратних метрів – 3 %
від 451 до 500 квадратних метрів – 3%	від 250 до 300 квадратних метрів – 4%
501 і більше квадратних метрів – 5%	301 і більше квадратних метрів – 5%

Для фізичних осіб порядок нарахування та сплати податку має схожі принципи з платою за землю. Розрахунок податку із повідомленням про суму податку, що підлягає сплаті та платіжні реквізити, надсилаються органами державної податкової служби платникам податку за місцем їх проживання (місцем реєстрації) не пізніше 15 березня поточного року. Сплата податку здійснюється платниками податку протягом 10 операційних (банківських) днів з моменту отримання розрахунку податку від органу державної податкової служби (частина 7, статті 5 [3]).

Але проект Закону не отримав належної кількості голосів і був направлений на доопрацювання. Причиною стали деякі недоліки у визначенні об'єкта оподаткування та необхідність внесення коректив до термінологічного апарату. Були певні зауваження щодо доцільності встановлення податкових ставок. Потребувало уточнень визначення площі будівель, яка має братися до уваги в розрахунках – житлова чи загальна, період за який встановлюється ставка податку (рік, півроку, квартал, місяць), порядок та терміни сплати; обов'язки платника податків та контролюючих органів [4].

Проте, вважаємо, що проект Закону України „Про податок на нерухоме майно (нерухомість)” має ще ряд зауважень, які було б потрібно взяти до уваги. По-перше, встановлення ставок податку у вигляді відсотків від встановленого прожиткового мінімуму на початок року за один квадратний метр сукупного розміру оподатковуваного майна, є не достатньо коректним, крім того, не конкретизовано, який саме прожитковий мінімум буде взято до уваги, бо бюджетне законодавство України передбачає існування прожиткового мінімуму як для працездатних осіб, так і для інших категорій громадян.

По-друге, виходячи з тексту законопроекту [3], можна зробити висновки, що розмір податку буде змінюватися щороку (у бік збільшення) у зв'язку зі зміною прожиткового мінімуму. Доцільно було б проводити індексацію вартості об'єкта оподаткування з урахуванням індексу інфляції за поточний рік.

По-третє, досвід прийняття Закону України „Про Державний бюджет України на 2010 рік” показує, що не завжди, на початок року є зрозумілим розмір прожиткового мінімуму, у той час, як органи податкової служби повинні надіслати фізичним особам–платникам податку повідомлення з розрахунком суми податку до 15 березня.

По-четверте, з тексту проекту Закону [3] не зрозуміло, юридичні і фізичні особи сплачують податок на одних і тих же умовах та мають однакові строки, або ж буде передбачена інша

схема, та майно буде поділено на майно юридичних осіб та майно фізичних осіб, як це передбачається в інших країнах.

По-п'яте, у проекті Закону України „Про податок на нерухоме майно (нерухомість)” не передбачені пільги для соціально незахищених категорій населення та окремих категорій юридичних осіб (наприклад, заклади, установи та організації, які повністю утримуються за рахунок бюджету, реабілітаційні установи громадських організацій інвалідів, дитячі санаторно-курортні та оздоровчі заклади України, підприємства та організації, які засновані громадськими організаціями інвалідів і є їх власністю, установи червоного хреста, інші благодійні установи, вітчизняні заклади культури, науки, освіти, охорони здоров'я, соціального забезпечення, фізичної культури та спорту, які повністю утримуються за рахунок коштів державного або місцевих бюджетів тощо).

По-шосте, запропоновані ставки податку в частині оподаткування майна юридичних і фізичних осіб потребують доопрацювань, адже за проектом Закону, запропонованим народним депутатом України Павловським А.М. [3], майно фізичних осіб оподатковується від 300 квадратних метрів площі, а юридичних – від ста. У той час, як для ведення підприємницької діяльності наявність площі в кількості ста квадратних метрів – є недостатнім, а для фізичної особи мати квартиру чи приватний будинок 300 квадратних метрів – забагато. Окрім того, може розпочатися масове ухилення від сплати податку на нерухомість, шляхом реєстрації майна підприємств на фізичну особу та з послідуючою здачею ним в оренду для потреб юридичної особи (адже оподаткування орендарів проектом Закону не передбачено).

По-сьоме, віднесення фізичних осіб-підприємців до категорії юридичних теж є некоректним. Фізична особа – суб'єкт підприємницької діяльності (СПД) за жодних умов не може змінити свого статусу фізичної особи. Цей статус вона втрачає лише зі смертю, і він є не пов'язаним з обсягом його правоздатності та дієздатності та іншими чинниками. Фізична особа може бути позбавлена статусу суб'єкта підприємницької діяльності (добровільно або примусово), проте її статус як фізичної особи від цього не змінюється. Не може стати фізична особа (СПД) юридичною особою, оскільки, згідно зі ст.80 Цивільного кодексу України, юридичною особою є організація, створена і зареєстрована у встановленому законом порядку [5]. Фізична особа може стати засновником організації, її акціонером, укласти з нею господарський договір тощо, проте, від цих дій його статус фізичної особи не втрачається. Тому можна зробити висновок, що фізична особа (СПД) повинна сплачувати податок на нерухоме майно лише як громадянин.

По-восьме, у проекті Закону не передбачено порядок нарахування та сплати податку осіб, що використовують спрощену систему оподаткування, яка передбачає сплату єдиного податку (адже цей податковий режим серед представників малого бізнесу на сьогодні є найпопулярнішим).

По-дев'яте, при визначенні об'єкта оподаткування та розміру ставки податку в проекті Закону зовсім не враховується стан самої будівлі, її місце розташування, історична цінність та інші фактори. Тому дійсно цей проект потребує конкретних доопрацювань, які б врахували всі вище перелічені зауваження.

Пізніше, у квітні 2008 року народним депутатом України Москалем Г.Г. був запропонований інший законопроект, який мав певні відмінності від попереднього проекту, запропонованого Павловським А.М. Деякі недоліки попереднього законопроекту були усунені, так частиною 2, статті 6 проекту Закону України „Про податок на нерухоме майно (нерухомість), відмінне від земельної ділянки” передбачено, що ставки податку встановлюються диференційовано в залежності від адміністративно-територіального розташування та типу об'єкту оподаткування. Визначено конкретний період за який встановлюється ставка в розрахунку на один рік у гривнях за 1 кв. м. площі об'єкта оподаткування [6]. Статтею 7 цього законопроекту передбачено пільги для фізичних осіб, які повинні були надаватися на розсуд органів місцевого самоврядування і передбачали звільнення від оподаткування будівель загальною площею до 150 метрів квадратних. Звільнялися від оподаткування споруди, які використовуються для утримання тварин і птахів, зберігання садового та іншого господарського інвентарю, інших господарських цілей, не пов'язаних із здійсненням підприємницької діяльності [6]. Стаття 4 передбачила звільнення від оподаткування майна, що перебуває у власності держави, територіальних громад, установ і організацій іноземних держав, які згідно з міжнародними

договорами України користуються дипломатичним імунітетом та привілеями. Порядок обчислення (стаття 9 [6]) та сплати (стаття 12 [6]) податку повністю дублюють плату за землю як для юридичних, так і для фізичних осіб.

Але цей законопроект виявився теж не досконалим і був направлений на доопрацювання з причин неточностей у визначенні термінів (стаття 1 [6]) та необхідності надання більш чіткого та логічного переліку видів нерухомого майна, яке підлягатиме оподаткуванню податком на нерухоме майно [7]. Дійсно перелік об'єктів оподаткування необхідно більше конкретизувати, оскільки в запропонованому законопроекті (стаття 3) передбачено, що об'єктами оподаткування є споруди, але не зрозуміло, які саме споруди маються на увазі і чи входять до цієї категорії об'єкти незавершеного будівництва. Якщо автор законопроекту відносить до числа об'єктів оподаткування об'єкти незавершеного будівництва, то це суперечить чинному законодавству, оскільки згідно з частиною 3 статті 331 Цивільного кодексу України [5] до завершення будівництва особа вважається власником матеріалів, обладнання тощо, які були використані в його процесі. Тобто за загальним правилом об'єкт незавершеного будівництва не є нерухомістю і можливість його використання в якості житла, або приміщення для здійснення підприємницької діяльності є неможливим. Потребує більш конкретних роз'яснень розмір ставок податків й порядок їх застосування.

Окрім того, запропонований законопроект, здається, дублює Закон України „Про плату за землю”, якщо скористатися закордонним досвідом, навіть країн СНД, де цей податок справляється ще з початку 90-х років, то можна побачити, що земельний податок не виділяється як окремий, а є складовою частиною податку на нерухомість (досвід Грузії, Молдова). Взагалі під час розрахунків та сплати податку можуть виникнути спірні питання, стосовно того: сплачувати плату за землю чи податок на нерухомість на земельні ділянки, що знаходяться під нерухомим майном.

Незрозумілим є текст частини 3 статті 7 проекту Закону [7], у якій передбачено, що пільги застосовується виключно до об'єкта, обраного платником податку як місце реєстрації проживання фізичної особи, незалежно від кількості та місця розташування об'єктів оподаткування, що є у власності платника податку. Сприймаючи буквально текст цієї статті, можна зробити висновки, що фізична особа буде звільнена від сплати податку на нерухомість на кожен будівлю загальною площею до 150 метрів квадратних, незалежно від кількості цих будівель, у той час, як громадянин, який є власником однієї будівлі трохи більше встановленої межі вже є платником податку, адже це дискримінує права платників податків і створює можливості для ухилення від оподаткування.

У липні 2009 року групою народних депутатів (Катеринчуком М.Д., Кармазіним Ю.А., Ляпіною К.М., Королевською Н.Ю., Матвієнко А.С., Тарасюком Б.І. та Мартиненко М.В.) було подано до Верховної Ради проект Податкового кодексу України, у якому главою 30, статтями 252-260 передбачалося стягнення податку на нерухоме майно. Згідно з їх пропозиціями суттєво розширився перелік платників податку, до числа яких включено не тільки власників будівель та споруд, але й лізингоодержувачів (орендарів) будівель і споруд, одержаних ними у фінансовий лізинг (стаття 252, глава 30 [8]).

Принципово новим, більш наближеним до Європейського досвіду, був підхід стосовно встановлення розміру ставки податку, яка дорівнювала 1 % від бази оподаткування з розрахунку на рік. Більш деталізовано перелік об'єктів оподаткування, детальніше розглянуті питання сплати податку за об'єкти нерухомості, що знаходяться в спільній власності.

Але залишається незрозумілим порядок розрахунку вартості об'єктів оподаткування. Використання поняття середньої вартості одиниці виміру будівлі за методом аналогій в залежності від матеріалу, з якого виготовлені стіни, місця розташування, призначення будівлі є некоректним, тому що існує безліч інших чинників, які впливають на стан будівлі, це й відношення до неї сучасного та попереднього власника, що могло значно погіршити стан матеріалів з якого вона виготовлена; це і форс-мажорні обставини (землетруси, повені тощо), які могли погіршити її стан, це і первісні дефекти окремої будівлі в процесі її виготовлення, що може сприяти погіршенню її становища. Необхідним є створення незалежного органу, що здійснював оцінку майна з урахуванням індивідуальних особливостей кожного об'єкта

нерухомості, якщо ж оцінювати нерухомість за допомогою оціночних фірм, то постає питання довіри до їхніх результатів.

Використання в якості бази оподаткування балансової вартості споруд для розрахунку податку з юридичних осіб є теж не зовсім правильним, тому що, зазвичай, балансова вартість може значно відрізнятися від ринкової, і частіше вона є значно нижчою, що може призвести до недоотримання податку до бюджету країни. Тому майно юридичних осіб повинно теж оцінюватися спеціально уповноваженим на це органом, що має відповідну ліцензію на це і підпорядковується органам державної влади. Крім того, ставка податку не може бути єдиною в розмірі 1 %, а повинна враховувати спосіб використання об'єкта нерухомості. Доцільним було б введення диференційованої ставки податку залежно від того, до якої категорії належить об'єкт: комерційна нерухомість, об'єкт соціально-культурного призначення або ж промисловий об'єкт.

Незрозумілим є пункт 1.4, статті 252, глави 30 „Податок на нерухоме майно” проекту Податкового кодексу України [8], згідно з яким платниками податку є орендарі земельних ділянок державної та комунальної власності. Плата за оренду земельної ділянки регулюється окремими законодавчими актами Законом України „Про плату за землю” та Законом України „Про оренду землі”, тобто, по-перше, виникає ситуація щодо подвійного оподаткування однієї і тієї ж земельної ділянки, по-друге, виникає необхідність внесення до цієї глави „Плата за нерухоме майно” зобов'язання з оподаткування земельних ділянок, що знаходяться у власності юридичних та фізичних осіб, скасуванням глави 31 проекту Податкового кодексу „Податок на землю”. Проект Податкового кодексу України також не знайшов підтримки з ряду причин та не був уведений у дію.

Народними депутатами Бойком Ю.А., Герман Г.М. та Мірошниченко Ю.Р. був запропонований проект Закону України „Про податок на розкіш”, який повинен був замінити податок на нерухомість [9]. Передбачалося встановлення податку на розкіш у розмірі повної вартості товару, роботи чи послуги, що належить до предметів розкоші. Сплачуватися він повинен був одноразово під час оплати товару, роботи чи послуг, що належить до розкоші, та безпосередньо продавцями товарів, виконавцям робіт і надавачам послуг, які виступають податковими агентами (стаття 2 [9]). До розкоші за проектом Закону відносяться будь-які товари, роботи чи послуги, вартість яких більш ніж у сто разів перевищує середню вартість аналогічних товарів, робіт чи послуг в Україні (але залишається незрозумілим, яка ж середня вартість аналогічних товарів і хто її повинен визначати). Ще є багато спірних питань щодо реалізації положень цього законопроекту, тому він поки залишається без розгляду.

Строки введення в дію податку на нерухоме майно на території України поки залишаються невідомими. На сьогодні відхилено проект Податкового кодексу народних депутатів Катеринчука М.Д., Кармазіна Ю.А., Ляпіной К.М. та інших. Запропонований проект Податкового кодексу України сучасного уряду взагалі не передбачає стягнення податку на нерухоме майно, причин є декілька: це і неможливість здійснення оцінки вартості майна через відсутність органу, здатного її здійснити, це і існування великої кількості неприватизованого майна, за користування яким не відомо хто буде сплачувати цей податок, це і політичні баталії.

Але ж, як показує закордонний досвід, введення податку на нерухоме майно в Україні суттєво б збільшило надходження до місцевих бюджетів, надавши їм більше самостійності та дозволивши спрямувати кошти на підтримку міського комунального господарства, яке на сьогодні знаходиться в убогому становищі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Попадюк Н. Податок на нерухомість: реалії та перспективи / [Електронний ресурс]: Юридичний журнал. – 2007. – № 12. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2837>.
2. Концепція реформування податкової системи України / [Електронний ресурс]: розпорядження Кабінету Міністрів України від 19 лютого 2007 р., N 56-р. – Режим доступу: <http://dpa.gts.lg.ua/inf/konzep.htm>.

3. Про податок на нерухоме майно (нерухомість) / [Електронний ресурс]: проект Закону від 22 лютого 2008 р., № 2113. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31806.
4. Про податок на нерухоме майно (нерухомість) / [Електронний ресурс]: висновок на проект Закону України від 14 травня 2008 р., № 2113/П. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31806.
5. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – №№ 40-44. – Ст. 356.
6. Про податок на нерухоме майно (нерухомість), відмінне від земельної ділянки / [Електронний ресурс]: проект Закону від 15 квітня 2008 р., № 2378. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=32316.
7. Про податок на нерухоме майно (нерухомість), відмінне від земельної ділянки / [Електронний ресурс]: висновок на проект Закону України від від 26 червня 2008р., №2373/П. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=32316.
8. Податковий кодекс України / [Електронний ресурс]: проект внесений народними депутатами Катеринчуком М.Д., Ляпіною К.М., Кармазіним Ю.А. та іншими від 21 липня 2009 р., №2215. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31993.
9. Про податок на розкіш / [Електронний ресурс]: проект Закону від 21 листопада 2008 р., №3405. – Режим доступу: http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=33722.

УДК 342.924

ЗНАЧЕННЯ ПРИНЦИПУ ЗАКОННОСТІ В АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ

Сергієнко К. А., ад'юнкт

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

У статті аналізуються місце і роль принципу законності в системі принципів адміністративно-юрисдикційної діяльності міліції.

Ключові слова: принцип, адміністративно-юрисдикційна діяльність, закон, адміністративне провадження.

Сергиенко К.А. ЗНАЧЕНИЕ ПРИНЦИПА ЗАКОННОСТИ В АДМИНИСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ МИЛИЦИИ / Днепропетровский государственный университет внутренних дел, Украина.

В статье анализируются место и роль принципа законности в системе принципов административно-юрисдикционной деятельности милиции.

Ключевые слова: принцип, административно-юрисдикционная деятельность, закон, административное производство.

Sergienko K.A. SIGNIFICANCE OF THE PRINCIPLE OF LEGALITY IN ADMINISTRATIVE JURISDICTIONAL ACTIVITY OF POLICE / Dnepropetrovsk state university of internal affairs, Ukraine.

The article analyses the role and place of the principle of legality in the administrative-jurisdiction system of militia bodies.

Key words: principle, administrative-jurisdiction activity, law, administrative conduct.

У процесі реформування українського суспільства після проголошення незалежності України важливе місце посідає правова реформа, проведення якої є життєво необхідним внаслідок змін в економічному, соціальному і політичному житті. Головною метою цієї реформи є забезпечення принципів законності, верховенства права, втілення гуманістичних принципів